

Dženifer L. Armentraut

KRALJEVSTVO
VATRE
PUTI

DRUGI DEO SERIJALA
„KRV I PEPEO“

S engleskog preveo
Miroslav Bašić Palković

**Čarobna
knjiga**

Tebi, čitaoče

POGLAVLJE 1

„Idemo kući da se venčamo, princezo moja.“

Hoće reći *da se udam*?

Za *njega*?

Odjednom sam se prisetila svih onih devojačkih sanjarenja koja sam imala pre nego što sam saznala ko sam i šta se od mene očekuje i svih maštanja podstaknutih ljubavlju koju su moji roditelji gajili jedno prema drugome.

Nikada se u snovima te devojčice nije pojavljivala prosidba koja ni približno ne podseća na pravu prosidbu, niti objava takve prosidbe za stolom punim stranaca, od kojih je polovina želela da me vidi mrtvu. I ta sanjarenja svakako nisu podrazumevala nešto što je zasigurno bila najgora – moguće i najsumanutija – (ne)prosidba čoveka koji me je trenutno držao zatočenu.

Moguće je da sam zadobila neki poremećaj mozga. Možda sam halucinirala zbog stresa. Na kraju krajeva, toliko sam bolnih smrti imala tek da prihvatim. Pa još i da se pozabavim njegovom izdajom. A i samo što sam saznala da potičem iz Atlantije, kraljevine za koju su me tokom odrastanja učili da predstavlja izvor sveg zla i čemera u našoj zemlji. Priviđanja izazvana stresom delovala su daleko uverljivije od onoga što se zaista dešavalo.

Jedino što sam u tom trenutku mogla da uradim bilo je da se zagledam u tu krupnu šaku koja drži moju, mnogo manju. Koža mu je bila tamnija od moje, kao da je opaljena suncem. Dugogodišnje vitlanje mačem sa smrtonosnom i prefinjenom preciznošću ostavilo mu je dlanove nažuljane.

Prineo je moju šaku do svojih gotovo nepristojno oblikovanih, punih usana. Do usana koje su nekako bile i meke i nepopustljivo čvrste. Do usana koje su plele najljepše reči i šaptale vrela, bezobrazna obećanja uz moju голу kožu. Do usana koje su odavale počast mnogobrojnim ožiljcima što su mi prekrivali telo i lice.

Do usana koje su isto tako izgovarale i laži natopljene krvlju.

Ta su usta sada bila priljubljena uz moju nadlanicu, a takav čin bih pre samo nekoliko dana ili nedelja s ljubavlju doveka u sećanju čuvala, smatrajući ga beskrajno nežnim. Proste stvari – kao što su držanje za ruku i čedni poljupci – meni su bile zabranjene. Isto kao što mi je bilo zabranjeno i da budem željena i da osećam požudu. Ja sam odavno prihvatila da takvo nešto nikada neću doživeti.

Sve dok se *on* nije pojavio.

Podigla sam pogled od naših spojenih ruku, od tih usta koja su se već s jedne strane izvijala nagoveštavajući rupicu na desnom obrazu, od tih usana koje su se lagano razdvajale otkrivajući naznake smrtonosno oštrih očnjaka.

Kosa mu je dodirivala podnožje vrata i spuštala se preko čela, a guste vlasi imale su toliko tamnu nijansu crne boje da su se često presijavale plavičastim odsjajem na suncu. Sa istaknutim, ostrim jagodicama, pravim nosom i gordo izvajanom vilicom, često me je podsećao na onu veliku, okretnu pećinsku mačku koju sam kao dete videla onomad u palati kraljice Ileana. Bila je prelepa, ali na onaj način na koji su sve divlje, opasne grabljivice lepe. Srce mi je zalupalo kada su mi se oči ukrstile s njegovima – tim kuglama zapanjujuće ledene nijanse ćilibara.

Znala sam da zurim u Hoka...

Hladnoća mi se slila u grudi kada sam prekinula samu sebe. Nije se tako zvao. Ja nisam čak ni znala da li je *Hok Flin* bio izmišljena osoba ili je to ime pripadalo nekome ko je najverovatnije stradao da bi mu ukrali identitet. Plašila sam se da se radi o potonjem. Jer *Hok* je navodno došao iz Karsodonije, prestonice kraljevine Solis, s blistavim preporukama. Ali, s druge strane, i za zapovednika garde u

Masadoniji ispostavilo se da je pristalica Atlantijaca i izdanik, pa je i ono lako mogla biti laž.

Bilo kako bilo, taj stražar koji se zakleo da će me štititi i mačem i životom svojim nije bio stvaran. A nije ni čovek koji je video ko sam, a ne šta sam. Deva. Izabrana. Hok Flin nije bio ništa više do proizvod mašte, kao što su bila i sanjarenja one devojčice.

Ali zato ovaj koji me je sada držao za ruku jeste bio stvaran: princ Kastil Da'Nir. Njegovo visočanstvo. Mračni.

Iznad naših spojenih ruku njegove su se usne sve više širile. Rupica na desnom obrazu sada je već bila vidljiva. Ona na levom retko se pojavljivala. Nju je samo iskren osmeh mogao da iznedri.

„Popi“, rekao je i meni se svi mišići u telu zgrčiše. Nisam bila sigurna da li je tu napetost izazvala upotreba mog nadimka ili duboko melodičan zvuk njegovog glasa. „Ne pamtim da sam te ikada video toliko zanemelu.“

Upravo me je taj vragolasti odsjaj u njegovim očima prenuo iz zatečenog muka. Istrgla sam ruku, zgrožena spoznajom da je on lako mogao u tome da me spreči samo da je hteo.

„Brak?“, iznašla sam nekako glas u sebi, makar samo i zbog te jedne reči.

Izazivačka mu se iskra pojavila u očima. „Da. Brak. Znaš šta to znači?“

Šaka mi se sklopila u pesnicu na drvenom stolu kada sam mu uzvratila pogled. „Zašto bi uopšte pomislio da ne znam šta je brak?“

„Pa“, odgovorio je lenjo, hvatajući se pehara. „Ponovila si tu reč kao da te je zbunila. A znam da si kao deva bila... zaštićena.“

Osetila sam da me je potiljak zapekao ispod pletenice i verovatno je pocrveneo kao moja kosa na suncu. „Biti deva ili biti zaštićena ne znači biti glupava“, odbrusila sam, svesna tajca koji je zavladao za stolom i čitavom svečanom salom – prostorijom trenutno punom izdanika i Atlantijaca. Svih onih koji bi ubili čoveka kojeg sam ja sada otvoreno streljala pogledom ili izginuli za njega.

„Ne.“ Kastilov je pogled zatreperio po meni dok je ispijao piće. „Ne znači.“

„Ali jesam zbunjena.“ Osetila sam nešto oštro pored svoje pe-nnice. Hitro spustivši pogled, uočila sam nešto što zbog zatečenosti i uznemirenosti ranije nisam zapazila. Nož. S drvenom drškom i debelim nazubljenim sečivom, osmišljenim tako da može da preseče meso. Nije se radilo o mom bodežu od kosti vukoveka. Njega nisam videla još od onoga u štali i duboko me je bolela sama pomisao da ga možda nikada i neću više videti. Taj je bodež bio više od oružja. Vikter mi ga je poklonio na moj šesnaesti rođendan, te mi je on bio jedina spona s tim čovekom, koji je meni bio više od čuvara. On je preuzeo ulogu koju bi moj otac imao da je poživeo. Sada toga bodeža više nije bilo, isto kao ni Viktera.

Ubili su ga oni koji su podržavali Kastila.

A imajući na umu da sam poslednji bodež koji mi se zatekao u rukama zarila duboko Kastilu u srce, sumnjala sam da će mi nož od kosti vukoveka biti u skorije vreme vraćen. Doduše, i ovaj nož za meso je bio oružje. Moraće da mi posluži.

„Šta te to buni?“ Spustio je pehar i meni se učinilo da su mu oči postale toplije, kao kada je razgaljen ili... kada se oseća na izvestan način kojim ja trenutno nisam želela da se bavim.

Moj dar mi je nabujao ispod kože, vapeći da ga upotrebim ne bih li proverila njegova osećanja dok sam spuštala šaku preko noža za meso. Uspela sam da zaključam svoju moć pre nego što stvori sponu s njim. Nisam želela da znam da li je razgaljen ili... *šta već ne* u tom trenutku. Nije me bilo briga *šta* oseća.

„Kao što rekoh“, nastavio je princ, prelazeći dugim prstom po ivici svoga pehara. „Brak može da se sklopi između dva Atlantijca jedino ako obe polovine stoje na tlu svoje domovine, princezo.“

Princezo.

Taj iritantni, a opet i pomalo drag nadimak, upravo je poprimio neko sasvim drugo značenje. Značenje koje me je prosto vuklo da se zapitam: koliko je on uopšte znao još od samog početka? Priznao je da je prepoznao ko sam one noći u *Rujnom biseru*, ali je tvrdio da nije znao da sam delom Atlantijka dok me nije ugrizao. I okusio moju

krv. Trag na vratu me je zagolicao i ja sam se oduprla porivu da ga doirnem.

Koliko je taj nadimak bio slučajan? Nisam znala zbog čega mi je bilo važno ako se radilo o još jednoj njegovoj laži, ali zbog nečega za-
sigurno jeste.

„Šta te tu tačno zbunjuje?“ pitao je, ne trepćući očima boje ćilibara.

„Pa taj deo gde ti misliš da bih se ja stvarno udala za tebe.“

Negde prekoputa mene začulo se zagrcavanje nekoga ko pokušava da prikrije grohot. Bacila sam pogled u zgodno lice vukoveka žućkastomrke puti i svetloplavih očiju – stvorenja sposobnog da poprimi obličje vuka sa istom lakoćom kao što bi poprimilo oblik smrtnika. A samo nekoliko dana ranije verovala sam da su vukoveci izumrli, pobijeni tokom Rata dva kralja pre četiri stotine godina. No to je bila još jedna laž. Kiran je bio samo jedan od mnogih vrlo živih vukoveka – jedan od nekoliko njih koji su sada sedeli za ovim astalom.

„Ne *mislim* da bi“, odgovorio je Kastil napola spustivši te svoje guste trepavice. „Već znam da bi.“

Neverica je protutnjala kroz mene. „Možda nisam bila jasna, pa ću pokušati da budem izričitija. Ne znam zašto misliš da bih se ja udala za tebe taman da živimo još milion godina.“ Nagnula sam se prema njemu. „Je l' ti to bilo dovoljno jasno?“

„Kô dan“, odgovorio je i oči mu poprimiše topliju, mednu nijansu, ali ni u njegovom upiljenom pogledu, a ni u tonu nije bilo ni trunke ljutnje. Bilo je nečega sasvim drugačijeg. Takav pogled me je naveo da pomislim na toplu kožu i dodir tih grubih, nažuljanih dlanova dok mi sa obraza klize niz stomak i bedra, dodirujući neka mnogo intimnija mesta. Ona mu se rupica još više produbila na obrazu. „Ali videćemo već, zar ne?“

Vreli mi se trnci proširše po koži. „Nećemo mi ama baš ništa videti.“

„Umem da budem vrlo ubedljiv.“

„Ne *baš* toliko“, uzvratila sam mu, a on je promrmljao nešto neobavezno zbog čega je mene gnev pogodio poput munje. „Jesi li s uma sišao?“

Duboko grleno smejanje začulo se negde niže za stolom. Znala sam da nije plavokosi Delano. Taj vukovek je izgledao kao da je upravo posvedočio pokolju i kao da će njegov vrat sledeći završiti na panju. Možda je i trebalo da se uplašim, pošto vukoveke nije bilo lako zaplašiti, pogotovo ne Delana. Branio me je kad su Džeriko i ostali došli po mene, iako su on i onaj Atlantijac Nail – koji je trenutno sedeo pored njega – bili opasno brojčano nadjačani.

Mračni nije bio neko koga bi većina smela da razljuti. Bio je Atlantijac, smrtonosan, brz i neopisivo snažan. Težak za ranjavanje, a kamoli ubijanje. Sposoban da na prinudan način nametne drugima svoju volju, što sam nedavno otkrila. Ubio je jednog od najmoćnijih vojvoda u vascelom Solisu, zabivši tom uzvišeniku kroz srce upravo onaj štap koji je Tirman često koristio na meni.

Ali ja uopšte nisam osećala strah.

Bila sam previše razjarena da bih se uplašila.

S Delanove leve strane sedeo je izvor smeha koji sam upravo čula. Dopirao je iz pravca gromade od čoveka, onog po imenu Elaja. Za njega nisam mislila da je vukovek. I to zbog njegovih očiju. Svi su vukoveci imali iste oči – plave poput zime. Elajine su bile boje lešnika, više zlatne nego smeđe. I ja nisam bila jedina koja je u njih sada zurila. Nekoliko pogleda se spustilo na njega. Iskoristila sam priliku da povučem nož za meso sa stola i sakrijem ga pod prorez na tunici.

„Pa šta je sad?“ Elaja se pogladio po svojoj tamnoj bradi suočen s mnogobrojnim pogledima. „Pitala je ono što većina nas misli.“

Delano je trepnuo i neprimetno pogledao Elaju. Kastil ništa nije rekao. Njegov stegnut osmeh sam je dovoljno govorio kada je težinu svog prodornog pogleda prebacio s mene niže niz sto.

Zaustavivši prste na bradi, Elaja se nakašljao. „Ja sam mislio da je plan...“

„To što si ti mislio je nebitno“, princ je učutkao starijeg čoveka.

„Misliš na onaj u kojem si nameravao da me upotrebiš kao mamac da bi oslobodio svog brata?“, zapitala sam. „Ili se to nekim čudom promenilo u poslednjih nekoliko sati?“

Mišić je iskočio na Kastilovoj vilici kada je središte svoje pažnje u celosti vratio na mene. „Treba da jedeš.“

Tad umalo što nisam izgubila živce i bacila ukradeni nož na njega. „Nisam gladna.“

Spustio je pogled u moj tanjir. „Skoro ništa nisi jela.“

„E pa vidiš, ja ti baš nešto i nemam apetit, *Vaše visočanstvo*.“

Vilica mu se stegnula kada je ukrstio pogled s mojim, ne popuštajući. Zlatasta nijansa njegovih zenica postala je hladnija. Naježila sam se, a vazduh kao da se zgusnuo oko nas, ispunjavajući prostoriju naelektrisanom atmosferom. U mome glasu nije bilo ni trunke poštovanja. Da nisam preterala s Kastilom? Nisam marila čak i ako jesam.

Prsti mi se stegnuše oko drške noža. Više nisam bila deva, obavezana pravilima koja su me sprečavala da odlučujem o svom životu. Neće više niko upravljati mnome. Mogu i hoću da preteram i više ako treba.

„Postavila je valjano pitanje“, rekao je neko u dnu stola. Neki čovek kratke crne kose. Nije delovao starije od Kirana, koji je, poput Kastila, izgledao kao da je na početku dvadesetih. Ali Kastil je imao više od dve stotine leta. Ovaj čovek je mogao biti čak i stariji, koliko ja znam. „Da li se promenio plan da nju upotrebimo za oslobađanje princa Malika?“, pitao je.

Posmatrajući me i dalje, Kastil nije ništa rekao, ali je potpuna nepomičnost lica bila daleko bolje upozorenje nego bilo kakve reči.

„Nije mi namera da preispitujem tvoje odluke“, izjavio je taj čovek. „Samo pokušavam da ih shvatim.“

„A šta ne možeš da shvatiš, Landele?“ Kastil se zavalio u stolicu, lagano spuštajući šake na naslone za ruke. Sedeo je kao da je potpuno opušten, zbog čega se meni nakostrešiše sve dlačice na telu.

Usledio je trenutak napetog tajca, a onda Landel reče: „Svi smo pošli za tobom ovamo iz Atlantije. Ostali smo u ovoj zaostaloj septičkoj jami od kraljevine, glumeći odanost lažnom kralju i kraljici. Jer, poput tebe, ne želimo ništa više nego da oslobodimo tvog brata. On je zakoniti naslednik.“

Kastil je dao glavom znak Landelu da nastavi.

„Ostali smo bez ljudi – dobrih ljudi koji su pokušavali da se ubace u hramove u Karsodoniji“, rekao je. Zgrčila sam se kada su mi se te ogromne građevine boje ponoći stvorile u glavi.

Ako je sve što je Kastil tvrdio bila istina, svrha kojoj su ti hramovi služili bila je još jedna laž. Treći sinovi i ćerke nisu predavani tokom obreda da bi služili bogovima. Oni su umesto toga davani uzvišenicima – vamprajima – postajući ništa više od stoke. Veći deo te gomile laži kojima sam kljukana čitavog života bio je jeziv, ali je ova verovatno bila najgora od svih. A ma koliko ogavno bilo to što je Kastil tvrdio, plašila sam se da to jeste istina. Kako bih mogla takvo nešto da opovrgnem? Uzvišeni su nam govorili da je poljubac Atlantijaca otrovan, da baca prokletstvo na nevine smrtnike i pretvara ih u natrule olupine onoga što su nekada bili – u zla, krvoločna čudovišta znana kao nezasiti. Ali znala sam da to nije tako. Poljubac Atlantijaca nije bio otrovan. A nije ni njihov ugriz. Ja sam bila dokaz i za jedno i za drugo. Kastil i ja smo razmenili dosta poljubaca. Dao mi je svoju krv kada sam bila smrtno ranjena. I ugrizao me je.

I nisam se preobrazila.

Kao što se nisam preobrazila ni kada su me pre toliko godina napali nezasiti.

A i nije da nisam počela da gajim sumnje prema uzvišenicima i pre nego što je Kastil stupio u moj život. On ih je samo potvrdio. No da li je baš sve to istina? Nisam nikako mogla da znam. Prsti su me zboleli koliko sam snažno stegla nož.

„Nismo otkrili nikakve tragove o mestu gde našeg princa drže i previše se nas nikada neće vratiti kući svojim porodicama“, nastavio je Landel i pri svakoj novoj reči glas mu je postajao čvršći, prožet besom za koji mi nije bio potreban dar da bih ga osetila. „Ali sada nešto imamo. Konačno nešto što može da se iskoristi da bismo dobili podatke o položaju tvoga brata – da ga možda i oslobodimo i spasemo da ne mora više na silu da stvara nove vampraje, proživljavajući pakao s kojim si ti i te kako upoznat. A umesto toga, mi idemo kući?“

Bila sam upoznata s delom tog pakla.

Videla sam brojne ožiljke po čitavom Kastilovom telu, onaj žig u obliku kraljevskog grba u gornjem delu butine, tik ispod kuka.

Kastil, međutim, na to ništa nije rekao. Niko nije progovarao. Niko se nije micao, ni oni za stolom, a ni oni blizu ognjišta u dnu svečane sale.

Landel još nije bio završio. „Oni koji vise na zidovima hodnika ispred ove prostorije zaslužili su da budu tamo. Ne samo zato što su se oglušili o tvoje naredbe već i zato što smo mogli da izgubimo jedino što imamo da su uspeali da ubiju devu. Izložili su naslednika opasnosti zbog osвете. Zato i verujem da su zavredeli svoju sudbinu, mada su mi neki bili prijatelji – prijatelji mnogih za ovim stolom.“

Pobiću ih.

To je bilo Kastilovo obećanje kada je video rane koje su ostavili za sobom. I to i jeste uradio. Uglavnom. Kastil je te koje je Landel pomenuo zakucao za zid. Svi su sada bili mrtvi, osim Džerika. Kolovođa jedva da je još bio živ, trpeći sporu, mučnu smrt kako bi poslužio kao podsetnik da ne smeju da mi naškode.

„Možeš da je upotrebiš“, besneo je Landel. „Ona je kraljičina miljenica – izabrana. Ako ikada i puste tvog brata, biće to zbog nje. A umesto toga, mi idemo kući da bi se ti oženio?“ Cimnuo je bradom prema meni. „*Njome?*“

Zgađenost u toj njegovoj reči me je pecnula, ali sam previše puta primala i daleko oštrije opaske od vojvode Tirmana da bih pokazala ikakvu reakciju.

Kiran je, preko mene, trgao glavu u Landelovom pravcu. „Ako poseduješ imalo pameti, prestaćeš da pričaš. Smesta.“

„Neka nastavi“, ubacio se Kastil. „Ima pravo da kaže šta mu je na umu. Kao što je i Elaja uradio. Ali izgleda da Landel ima da kaže više nego Elaja, pa bih voleo da ga čujem.“

Elaja se na to napućio, pa je tiho zazviždao, razrogačio se i zavalio na svoje mesto, spustivši ruku preko naslona Delanove stolice. „E pa, ja se nekad oglasim ili nasmejem kad ne treba. Ali šta god ti planirao ili želeo, ja sam uz tebe, Kastile.“

„Ti to ozbiljno?“, Landel je trgnuo glavu prema Elaji skočivši na noge. „Tebi je u redu da dignemo ruke od princa Malika? Slažeš se s time što će je Kastil povesti kući, u našu zemlju, da se oženi njome i načini je princezom? Što je čast koja treba da spoji naše narode, a ne da ih podeli.“

Kastil se blago pomerio i šake su mu skliznule s priručja stolice.

„Kao što upravo rekoh, uz Kastila sam“, Elaja je uperio pogled u Landela. „Uvek, šta god on izabrao. A ako izabere nju, onda je ona i naš odabir.“

Ovo je bilo... ovo je bilo potpuno smešno, čitava ta rasprava. Ništa od toga nije bilo bitno. A mene nije bilo briga zašto uopšte postoji potreba da se narod Atlantije spoji, jer se Kastil i ja nećemo venčati. Nije mi se, međutim, ukazala prilika da im to i kažem.

„Ona nije moj odabir. I *nikada* neće ni biti“, zakleo se Landel i koža lica mu se stanjila i potamnela dok je osmatrao one oko sebe. Vukovek. Bio je vukovek, shvatila sam. Čvrsto sam stisla nož i napregla se. „Svi to znate. Vukoveci nju prihvatiti neće. Nije bitno da li ima atlantijske krvi ili ne. A neće joj ni narod Atlantije poželeti dobrodošlicu. Ona je tuđinka koju su podigli i odgojili oni što su nas oterali u područje koje ubrzano za nas postaje premalo i beskorisno.“ Zagledao se niz sto pravo u Kastila. „Pa ona te nije čak ni prihvatila, a mi, kao, treba da poverujemo da će se spojiti s tobom?“

Spojiti? Osmotrla sam Kirana, a potom i Kastila. Znala sam da se neki vukoveci spajaju sa Atlantijcima određenog staleža, a nije trebalo previše mozgati da bih pretpostavila da je Kastil kao princ bio upravo podesan. Njih dvojica činili su mi se najbližiji od svih s kojima je Kastil bio u kontaktu, ali za druga spajanja nisam znala.

Međutim, da ponovim, sve je to bilo nebitno pošto se mi venčati nećemo.

„Bitno je da je ja jesam odabrao“, progovorio je Kastil i moje je glupo, preglupo srce čak i zastalo, iako ja njega nisam odabrala. „I to je jedino bitno.“

Vukoveku se na to povukoše usne, a ja se razrogačih videvši kako mu se očnjaci izdužuju. „Učini tako i to će izazvati propast naše kraljevine“, zarezao je. „Ja tu kučku unakaženog lica odabрати neću.“

Štrechnula sam se.

Stvarno sam se *štrechnula*, čak su mi se i obrazi zajapurili, kao da su me ošamarili posred lica. Pridigla sam prste da opipam hrapavu kožu obraza pre nego što sam uopšte shvatila šta radim.

Landel je spustio ruku do boka. „Pre bih je ubio nego što bih stajao po strani i dopustio ovakvo nešto.“

Svega je nekoliko sekundi, nekoliko otkucaja srca, prošlo od trenutka kada su te reči napustile Landelova usta do iznenadne uskomešanosti u vazduhu, koja mi je zalepršala pramenove kose na slepoočnicama.

Kastilova je stolica ostala prazna.

Povik, a potom nešto teško udari o jednu od posuda. Stolica se srušila, a Landel... više nije stajao pored stola. Tanjir mu više nije bio prazan. Tanki je bodež ležao u njemu, jedan od onih za gađanje. Iskolačenih očiju, ispratila sam mutne obrise Kastila kada je pribio Landela uza zid i pritisnuo vukoveku gušu podlakticom.

Bogova mu milih, kretati se toliko brzo, toliko nečujno...

„Htedoh samo da ti kažem da se i nisam nešto posebno potresao time što preispituješ ono što ja nameravam da uradim. Ni to kako si mi se obratio mi ne smeta. Nisam toliko nesiguran da bi me zanimala mišljenja sitnih duša.“ Kastilovo lice se našlo na nekoliko centimetara od razrogačenog vukoveka. „Da se samo o tome radilo, ja bih sve to prenebregao. Da si se zaustavio nakon što si je prvi put pomenuo, dopustio bih ti da išetaš odavde s tim svojim prenaduvanim stavom o sopstvenoj važnosti. Ali ti si je potom uvredio. Zbog tebe je ustuknula, a onda si joj još i zapretio. To zaboraviti neću.“

„Ja sam...“, ali šta god da je Landel hteo da kaže, završilo se krkljanjem, jer je Kastil izbacio ispred sebe desnu ruku.

„I neću moći da ti oprostim.“ Kastil je zatim naglo trgao ruku unazad i bacio nešto na pod. Začulo se jedno sočno, mesnato *pljus*.

Usne mi se razjapiše kada sam shvatila šta je ta grudvičasta, crvena gomilica bila. O, tako mi bogova. Srce. Pravo-pravcato srce.

Pustivši vukoveka, Kastil se odmaknu, gledajući kako Landel klizi niz zid glave oklembesene u stranu. Okrenuo se prema stolu s desnom rukom ogreznom u krvi. „Da li bi još neko hteo nešto da podeli s nama?“